

Kardinal Josip Bozanić, nadbiskup zagrebački
Homilija na sprovodu prelata Marijana Radanovića
Karlovac, Župa BDM Snježna na Dubovcu, 19. kolovoza 2014. godine.
Čitanja: Iz 25, 6a. 7-9; 2 Kor 5, 1. 6-10; Iv 17, 24-26.

Draga braćo i sestre!

1. Karlovac se danas oprašta od svećenika Marijana Radanovića. Karlovac danas prati na posljednji počinak župnika, koji je zadužio ovaj Grad svojim odanim svećeničkim služenjem. Karlovac danas zahvaljuje Bogu za dar svećenika koji je ulicama ovoga Grada u skromnosti i samozatajnosti naviještao Božje milosrđe. Karlovac se danas divi veličini čovjeka i svećenika koji je obilježio ovaj Grad životom svoga svećeničkog svjedočenja. Braćo i sestre, tko je velik pred Bogom? Velik je onaj koji služi.

2. U prvom misnom čitanju slušali smo navještaj proroka Izaije: »I reći će se u onaj dan: Ovo je Bog naš, u njega se uzdasm, on nas je spasio« (Iz 25,9).

Vjera u Boga, pouzdanje u Boga u svakidašnjem životu, životno zajedništvo s Bogom koje se hrani Euharistijom, redovitim klanjanjem pred Presvetim oltarskim sakramentom, svetom Ispovijeđu i djelima milosrđa, zatim pobožnost prema Presvetoj Bogorodici Mariji te štovanje sv. Josipa resili su život i rad mons. Radanovića.

U svojoj Oporuci, još 1980. godine, kratko je zabilježio: »U životu sam osjećao kako Providnost Božja vodi sve putove«. Ta življena vjera u Providnost Božju omogućila je svećeniku Marijanu Radanoviću da u neugodnim vremenima učini velika djela. Bogu je vjerovao, u Boga se uzdao i ustrajno radio za dobro čovjeka, braće i sestara kojima je bio poslan od Crkve.

3. Svećenik Marijan Radanović rođen je 14. rujna 1921. godine u Severinu, župi Ciglena, kraj Bjelovara. Osnovnu školu polazi u Severinu, gimnaziju u Banjoj Luci i Bjelovaru, teologiju je diplomirao na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu. Za svećenika ga je, 15. srpnja 1945. godine, zaređio blaženi Alojzije Stepinac. Bio je to početak teških godina komunizma. Prvu pastoralnu službu, upravitelja župe Sv. Bartola u Hrastovici te privremenog upravitelja župe sv. Antuna Padovanskog u Čuntiću, primio je dekretom Nadbiskupskog duhovnog stola u Zagrebu 1946. godine. Na tim službama ostaje narednih devet godina. Godine 1955. imenovan je upraviteljem župe Blažene Djevice Marije Snježne na Dubovcu u Karlovcu, gdje počinje njegovo dugotrajno i plodno svećeničko služenje, do umirovljenja 1999. godine.

O svom dolasku u Karlovac, godine 1955., mons. Radanović svjedoči ovako: »Došao sam iz Hrastovice, a prije mene tu devet godina nije bilo stalnog svećenika. Tri posljednja svećenika otjerana su u logor, a kad sam došao, u župnom dvoru bila je partijska škola. Prvi moj smještaj bio je na tavanu u sušionici mesa. Stara župna kuća bila je zauzeta pa smo postupno otkupljivali prostor u vlastitoj kući. Novi župni dvor gradili smo sedamdesetih godina, pa smo se preselili. Nakon mog dolaska vjernicima je bilo drago jer su dobili svećenika i otada su imali svaki dan misu. Bilo je to vrijeme kad su mnogi bili u strahu. Tu su komunisti srušili crkvu sv. Ćirila i druge su crkvene objekte rušili. Postojala je nelagodnost prema svećeniku i Crkvi, ali uvijek se našlo ljudi koji su znali biti susretljivi i koji su činili što su mogli u granicama svojih mogućnosti«. To je dio naše povijesti u koju je mons. Radanović unosio svjetlo Evandjelja.

4. Krajem šezdesetih godina prošloga stoljeća župnik Radanović započeo je izgradnju crkve Sv. Josipa i novog župnog dvora. Nova crkva sv. Josipa u Karlovcu posvećena je 15. rujna 1974. godine. Ova je crkva čudo svećeničke ustrajnosti i Božje providnosti. Ovu je

crkvu zalaganjem prelata Marijana Radanovića hrvatski episkopat, 15. travnja 1987. godine, o 300. obljetnici proglašenja svetog Josipa zaštitnikom Hrvatske, uzdignuo u Hrvatsko nacionalno svetište sv. Josipa. Mons. Radanović je odavde pokrenuo posebnu pobožnost sv. Josipu, koja se širi i po, od njega započetom, izdavanju »Glasnika sv. Josipa«.

Draga braćo i sestre, mons. Marijan Radanović je svojim svećeničkim služenjem zadužio ovo Svetište i Župu, cijeli Karlovac. Više od pola stoljeća bio je tu među vama svojom molitvom - u radostima i teškoćama, u zahvaljivanju za Božje darove i milosti, u poticajima i opomenama zbog slabosti i grijeha. Svojim nesebičnim služenjem jačao je zajedništvo i solidarnost, a radikalnošću kršćanskog života svjedočio ljepotu Evandjelja. Bio je svjetlo ljudima, ne štedeći napore da vjernicima pokaže put prema Kristu.

Svojim je svećeništvom svjedočio da vjeru treba uvijek iznova svjedočiti, a za to nisu dovoljne samo riječi, jer kršćanstvo ne živi poglavito od mnoštva riječi. Ono mora progovoriti istinskom riječju i cjelovitošću života. Ono se izražava kršćanskim pogledom, gestom, trpljenjem, suzom, šutnjom, radošću. Kršćanski život izvire iz zajedništva s Kristom, napaja se na snazi njegove muke, smrti i uskrsnuća, jača bdijenjem pred Svetohraništem.

Mons. Radanović, koristeći Bogom dane organizacijske sposobnosti i nesebično ulažući napore, posvetio je sve svoje snage pastoralnom služenju u ovome Gradu. Svojim je župljanima bio oličenje *svetog* čovjeka koji vlastitim primjerom promiče skromnost, milosrđe i samozatajnost. U njegovu bogatom i aktivnom životu župnika posebno treba istaknuti rad s mladima i pohode bolesnicima.

5. Draga braćo i sestre, smrt i sprovod, trenuci su posebnog susreta s osobom koju pratimo na vječni počinak. Pokojnik nam odjednom zasja u nekom neobičnom svjetlu, obasjan onom zbiljom u koju se po smrti zaputio. Smrt doduše zastire tijekom pokojnikova ovozemnog života, oduzimajući mu riječ, ali vjera prodire iza te zavjese obasjavajući ga novim svjetlom. Vjera daje riječ nama da svoga dosadašnjeg suputnika vidimo i vrednujemo drugačije i cjelovitije.

»Oče! Hoću da oni koje si mi dao budu gdje sam ja, da i oni budu sa mnom: da gledaju moju slavu...« (Iv 17,24). Ove riječi Kristove velikosvećeničke molitve izraz su neizmjerne ljubavi Isusova Srca koje je ljubilo do kraja i koje se potpuno predalo, sve do žrtve života. Te riječi ne govore samo o jednostavnoj Isusovoj želji. One nam objavljuju odlučnu Učiteljevu volju da njegovi apostoli i učenici, taj privilegirani Očev dar Sinu, budu uvijek s njime u vremenu i vječnosti.

Taj »hoću«, kojim se Isus neposredno prije smrti obraća Ocu, istodobno je i molitva i traženje. To izražava nedokučivu tajnu koja obuzima život svakog kršćanina, ali posebno život onih koji su poput apostola pozvani svojim poslanjem slijediti Isusa. U Evandelju je o apostolima zapisano da je Isus izabrao one koje je htio da budu s njime (usp. Mk 3,14). Biti s njim i razmatrati njegovu slavu: to je smisao svakoga kršćanskoga poziva, a posebno svećeničkog. U tome je i njegov posljednji cilj i temeljni razlog koji rasvjetljuje smisao i daje dinamizam apostolskom poslanju. Riječi Svetoga pisma, što smo ih upravo slušali, na neki su način zadnja poruka koju nam kao uspomenu ostavlja naš pokojni subrat svećenik Marijan Radanović.

6. U svojoj oporuci mons. Radanović piše »Molim za oprostjenje sve koje sam bilo u čemu uvrijedio ili smatraju da sam ih uvrijedio premda to nije bila nakana. Neka mi oproste svi, kojima kao dušobrižnik nisam posvećivao dovoljno pažnje. Sa svoje strane od srca opraštam svima bilo da smatraju da su me uvrijedili, ili bilo da mi što duguju«.

Molba je to, braćo i sestre, skrbnog duhovnog Oca da izvršimo svoju dužnost zahvalnosti u najboljem kršćanskom smislu: da molimo, naime, da mu Velesvećenik Isus, čije je svećeničke službe bio dionik u Božjem narodu, bude u svojem milosrđu vječna nagrada.

Hvala Vam, uzorni Kristov svećeniče Marijane, za sve što ste nam dali i ostavili. Hvala za sve što ćete nam dati u neprekidnom nebeskom zajedništvu. Hvala Vam za molitve i napore, za primjer i pouke, za poniženja i trpljenja što ste radi našeg dobra podnijeli.

Dragi vjernici, vi biste mogli sada navesti mnoge primjere i svjedočanstva o kreposnom životu vašega svećenika i župnika. Neka ne ostanu zaboravljena. Ona su znak svetosti Kristove Crkve. Zabilježite ih i dostavite uredu ovoga Svetišta.

Izražavam kršćansku sućut nećacima i svoj rodbini pokojnog mons. Radanovića. Zahvaljujem mnogima na iskazanim osjećajima sućuti, što su ih poslali proteklih dana. Zahvaljujem posebno i svima koji su bili blizu mons. Radonoviću, časnim sestrama Družbe Kćeri Božje Ljubavi, medicinskom osoblju. Osobito zahvaljujem župniku i rektoru ovoga Svetišta vlč. Alojziju Burji za višegodišnje zajedništvo svećeničkog života, za suradnju, pomoć i za brižljivi nastavak djela što ga je ovdje pokrenuo dragi Pokojnik.

U ime Zagrebačke nadbiskupije zahvaljujem Bogu za dar svećenika mons. Marijana Radanovića. Zahvaljujem za njegov savjestan, samozatajan i predan rad u službi Katoličke Crkve u hrvatskom narodu.

U vjerničkoj nadi, s pouzdanjem predajemo svoga brata svećenika Marijana Bogu, Gospodaru života i smrti da ga uvede u nebesko zajedništvo Presvetog Trojstva, Prečiste Djevice Marije, svetog Josipa, zaštitnika Hrvatske, blaženog Alojzija Stepinca, te svih svetih i anđela nebeskih.

Dok dragog i veoma zaslužnog svećenika mons. Marijana Radanovića predajemo Božjem milosrđu, s puno povjerenja ponavljamo riječi našega Gospodina Isusa Krista: »Valjaš, slugo dobri i vjerni! U malome si bio vjeran, nad mnogim ću te postaviti! Uđi u radost Gospodara svoga« (Mt 25,23). Amen.